

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1198/2023
08.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Ивана Стефановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К бр.385/22 од 31.07.2023. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж1 бр.98/23 (2020) од 19.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 08. новембра 2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Ивана Стефановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К бр.385/22 од 31.07.2023. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж1 бр.98/23 (2020) од 19.09.2023. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу ОДБАЦУЈЕ.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу К бр.385/22 од 31.07.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, за које дело је осуђен на новчану казну у износу од 40.000,00 динара, коју је дужан да плати на десет једнаких месечних рата почев од дана правноснажности пресуде, с тим што уколико не плати новчану казну у наведеном року, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда, на име паушала, уплати износ од 6.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Окривљени је обавезан и да оштећеном ББ накнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд донети посебно решење, а оштећени је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу Кж1 бр.98/23 (2020) од 19.09.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца - адвоката Ивана Стефановића, а пресуда Основног суда у Пожаревцу К бр.385/22 од 31.07.2023. године, потврђена.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Иван Стефановић поднео је захтев за заштиту законитости само против правноснажне пресуде Вишег суда у Пожаревцу Кж1 бр.98/23 (2020) од 19.09.2023. године, с тим што из образложења произилази да захтев подноси и против пресуде Основног суда у Пожаревцу К бр.385/22 од 31.07.2023. године, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, не наводећи предлог, с тим што из образложења произилази да предлаже да се побијане пресуде укину или преиначе.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те по оцени навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен и нема законом прописан саржај.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да претња која је описана у изреци побијане пресуде није подобна да доведе до забрањене последице која се састоји у угрожавању сигурности, обзиром да у конкретном случају не постоји непосредна, ни озбиљна, а ни директна, нити индивидуално одређена претња која се односи на напад на живот и телесни интегритет оштећеног, те која је као таква код оштећеног објективно могла изазвати осећај страха и животне угрожености, уз закључак да самим тим не постоји ни радња извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. ЗКП, због ког је окривљени оглашен кривим.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани из следећих разлога:

Одредбом члана 138. став 1. Кривичног законика прописано је да кривично дело чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица и да ће се казнити новчаном казном или казном затвора до једне године. Радња извршења основног облика кривичног дела састоји се у употреби претње да ће се напасти на живот или тело неког лица или њему блиског лица, чиме се угрожава сигурност пасивног субјекта која се манифестује у његовом осећају несигурности.

Предметно кривично дело је свршено када је претњом створен осећај угрожености код лица коме се прети. При том је за постојање дела битно да се ради о озбиљној претњи која код пасивног субјекта изазива неспокојство, узнемирење или страх за живот и телесни интегритет.

Озбиљност претње оцењује се према томе да ли је објективно могла створити утисак да ће бити реализована, односно да ли је оштећени имао основа да поверује да ће претња бити остварена, при чему није од значаја околност да ли је упућена директно оштећеном, или посредно.

Према изреци правноснажне пресуде, окривљени је критичном приликом, способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, те свестан свога дела при чему је хтео његово извршење, свестан забрањености свога дела, угрозио сигурност оштећеног претњом да ће напасти на његов живот и тело, тако што је непосредно, по завршетку организоване манифестације „изложба паса“, на којој је учествовало више такмичара, незадовољан оцењивањем паса и додељеним наградама, оштећеном ББ пред другим лицима, са удаљености од 20 метара, довикнуо: „Оном малом из ... ћу је..ти матер, само да га сретнем ван ринга, поломићу га, запамтиће ме, неће му помоћи ни спасити га ни ВВ, ни лезбаче“, коју претњу је оштећени чуо, и која код њега изазвала осећај страха и угрожености.

По оцени овога суда, овако упућена претња оштећеном је, супротно наводима изложеним у захтеву, подобна да створи осећај угрожености код оштећеног, те се у радњама окривљеног очигледно стичу сва субјективна и објективна обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, због ког је побијаним пресудама оглашен кривим.

Стога су неосновани наводи изложени у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да у радњама окривљеног нема елемената предметног кривичног дела, те да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и да у конкретном случају првостепена пресуда није достављена ни браниоцу, а ни окривљеном, већ им је достава пресуде извршена преко огласне табле суда дана 10.08.2023. године, што је незаконито, а којим наводима се указује на повреду одредаба члана 243. став 6. ЗКП.

Такође, у захтеву се наводи да првостепени суд није извео доказе које је одбрана предложила у току поступка, јер није саслушао предложене сведоке – очевице догађаја, којим наводима се указује на повреду одредаба члана 395. ЗКП.

Како наведене повреде не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца због повреде закона, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Имајући у виду да бранилац окривљеног у уводу захтева само формално означава повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП и битну повреду

одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док у образложењу уопште не наводи у чему се ове повреде закона састоје, те чињеницу да приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости Врховни суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву, у смислу члана 489. став 1. ЗКП, то је по оцени овога суда захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу ваљало одбацити јер нема законом прописан садржај (члан 484. ЗКП).

Са свега изложеног на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, те на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен јер нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић